

EGYSÉG A SOKFÉLELESÉGBEN

Ezt a számunkat az ökumenizmus kérdéseinek szenteljük. Az ökumenizmus számunkra legfőképpen a keresztényi és emberi egységre irányuló törekvést jelenti. Ez a törekvés — őszintén meg kell mondanunk — különféle félreértésekre és félremagyarázásokra is okot és alkalmat adott, kezdve attól, hogy ezen az ürügyön esetleg még valamiféle antikommunista „keresztény egységfront” kísérletéről is szó lehet.

A mi fölfogásunkban azonban a keresztények egységének valódi egységnek kell lennie; tehát az evangéliumi szeretet egységére törekszünk, amely senki ellen sem irányul, hanem — amennyiben megvalósul — mindenkinek érdekében valósul meg. Sokszor és elég világosan megmondtuk már, hogy itt, ebben a világban élünk és dolgozunk, itt és most akarunk tölteni telhetőleg a keresztények egységéért is dolgozni, együtt mindazokkal, akik kívánják ezt az egységet, és a föltétlen nyíltság szellemében keresve a szót-értést azokkal is, akik nem tartoznak bele szorosan a keresztények családjába.

Az ökumenizmus hivatalos programjának kidolgozása természetesen nem rajtunk áll és nem is a mi feladatunk. Abban azonban — úgy érezzük — jelentősen közreműködhetünk, hogy egymást kölcsönösen és tárgyilagosan megismerjük és megbecsüljük. Ezzel a számunkkal első lépésként ezt a megértést és megbecsülést igyekszünk szolgálni.

Az ökumenizmus fontosságára való tekintettel következő, júliusi számunkban — a párbeszéd jegyében — még visszatérünk témánkra, amikor is Pákozdy László Márton református és Félegyházy József római katolikus professzor írását közöljük a hazai ökumenikus törekvések történetéről.

Köszönjük számunk külföldi és belföldi munkatársainak baráti készségeket, mellyel hajlandók voltak ebben a közös munkában részt venni: P. Roger Schutz taizéi perjelnek, Kormos Ottó római katolikus lelkésznek, templomigazgatónak, Berki Feriz protoierejnek, ortodox esperes-adminisztrátornak, Boross Géza református lelképásztornak, a Felekezettudományi Intézet igazgatójának. Belon Gellért jánoshalmi római katolikus plébánosnak, Ijjas Antal írónak, Heribert Mühlennek, a paderborni (Nyugat-Németország) teológiai fakultás dogmatika professzorának és Lukás Vischernek, a genji Egyházak Világtanácsa Hit- és Egyházszerkezeti Bizottsága igazgatójának.

F. ROGER SCHUTZ (Taizé)

ÉGETŐ GONDUNK, AZ EGYHÁZ

A fiatalok zsinatjának az összehívásával bizonyos kockázatot vállaltunk Taizében, én mégsem nyugtalankodom, amikor némelyek rámutatnak a nagy nehézségekre. Miért? Bizom a különböző országok fiataljainak szándékaiban, akik itt összejönnek, majd újból eltávoznak, imádkoznak, bejárják az öt világrészt, kis célkban élnek a világ minden részén, majd újból visszajönnek. Előfordult idén néhány éjjel, hogy egyedül virrasztottam a csillagos ég alatt, amikor néhány ezer fiatal, akik azért jöttek ide, hogy imádkozzanak és tapasztalataikat kicseréljék, a dombon táboroztak. Azt mondtam magamban: ezeknek a fiataloknak a szándékai fények az én éjszakámban. Még semmi sem történt, az én éjszakám mégis ünneppé változott, lángol, tele van reménnyel. A jövő vagy a fiatalság, az egy. Nem, nem félek a jövőtől. Az egyház tavasza bimbózik.